

Sygn. akt: C 2843/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Izabela Wojnicka

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2020 r. w Grudziądzu

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. Sp. komandytowa z siedzibą w R.**

przeciwko (...) B. w G.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.600,80 zł (cztery tysiące sześćset złotych 80/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 13.08.2019 roku do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.086,01 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt sześć złotych 01/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13.08.2019 roku do dnia zapłaty;

III. Oddala powództwo w pozostałej części;

IV. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.406,52 zł (jeden tysiąc czterysta sześć złotych 52/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2843/(...)

UZASADNIENIE

W pozwie z 13 sierpnia 2019 roku (...) sp. z o.o. sp. komandytowa w R. żądała zasądzenia od (...) Szpitala (...) im. dr. W. B. w G. kwoty (...) 381,21 zł wraz z następującymi odsetkami:

- ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 18.295,20 zł od dnia 13 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty,

- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1.086,01 zł od dnia 13 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty.

Powódka domagała się również zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że zawarła z pozwanym umowę dostawy towarów medycznych. Strona powodowa wywiązała się z umowy, a strona pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń co do dostarczonego towaru. Z tytułu

dostawy powódka obciążała pozwanego fakturami VAT z odroczonym terminem płatności. Terminy płatności zostały określone na wystawionych fakturach. Pozwany nie dokonał jednak zapłaty za dostarczony towar. Na dochodzoną kwotę 1.086,01 zł składały się skapitalizowane odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych liczone od kwot wskazanych w fakturach od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu – w kwocie 913,53 zł i równowartość kwoty 40 euro zgodnie z art. 10 § 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W dniu 27 sierpnia 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Grudziądzu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądając na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami i kosztami postępowania /k. 39/.

Pismem z 20 sierpnia 2019 r., które wpłynęło do I Wydziału Cywilnego tut. Sądu po wydaniu nakazu zapłaty, powódka częściowo cofnęła pozew w zakresie kwoty należności głównej 13.694,40 zł i zrzekała się w tej części roszczenia. Podtrzymała żądanie pozwu w pozostałym zakresie /k. 40-40/.

Postanowieniem z 4 września 2020 r. referendarz sądowy uchylił nakaz zapłaty z dnia 27 sierpnia 2019 r. w części obejmującej żądanie zasądzenia kwoty 13.694,40 zł i umorzył postępowanie w tym zakresie /k. 42-42v/. Postanowienie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się 21 września 2019 r.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu /k. 45-47/. Pozwany zarzucił nieudowodnienie zasadności roszczenia co do wystawionych zobowiązań wynikających z dwóch faktur, błędne określenie terminów płatności faktur i brak legitymacji pełnomocnika powódki do skierowania wezwania do zapłaty z 6 sierpnia 2019 r.

W piśmie z dnia 4 grudnia 2019 roku powódka odniosła się do stanowiska pozwanego, przedkładając dokumenty na potwierdzenie wykonania dostawy towarów i doręczenia pozwanej faktur w konkretnych datach /k. 67-76/.

Na rozprawie w dniu 14 stycznia 2020 r. pełnomocnik pozwanego oświadczył, że aktualnie strona pozwana kwestionuje jedynie jedną fakturę o numerze (...) w związku z jej niezgodnością z dokumentacją obrotu magazynowego /k. 79/.

W piśmie z dnia 22 stycznia 2020 r. powódka odniosła się do zarzutu niezgodności treści ww. faktury z dokumentacją obrotu magazynowego /k. 83-83v akt/.

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym /k. 1 akt/.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniach 24 października 2017 r. i 2 maja 2018 roku (...) Szpital (...) im. dr. W. B. w G. zawarł z Zakładem (...) spółka jawna w R. (poprzednikiem powódki) umowy na dostawę artykułów medycznych jednorazowego użytku.

dowody: umowy – k. 9-16 akt

W ramach składanych zamówień powódka dostarczyła pozwanemu towary, które zostały zużyte w pozwanym szpitalu. Za dostarczone towary powódka wystawiła 6 faktur o numerach od (...) do (...) na następujące kwoty: 2.592 zł, 3.002,40 zł, 5.508 zł, 2.592 zł, 1.296 zł i 3.304,80 zł, z odroczonym terminem płatności. Faktury zostały dostarczane pozwanemu, przy czym dwie ostatnie faktury – o numerach (...) i (...) w dniu 3 stycznia 2020 r.

(...) Szpital (...) im. dr. W. B. w G. pomimo upływu terminu płatności określonego w fakturach, do dnia 12 sierpnia 2019 r., nie dokonał na rzecz powódki żadnej wpłaty. Pozwany nie zakwestionował też żadnej z powyższych faktur i nie składał reklamacji.

Pismem z dnia 5 sierpnia 2019 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 7 sierpnia 2019 roku, powódka wezwała pozwanego do uregulowania zadłużenia. Wezwanie podpisał adwokat G. B., któremu powódka udzieliła ogólnego pełnomocnictwa procesowego w dniu 23 lipca 2019 roku.

W dniu 12 sierpnia 2019 r. pozwany zapłacił na rzecz powódki kwotę 13.694,40 zł na poczet należności z faktur o numerach od (...) do (...).

dowody: faktury, zamówienia, protokoły zużycia, dokumenty magazynowe i

potwierdzenia doręczenia przesyłek – k. 17-34, 70-76v, 81, 84 i 91 akt

wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia – k. 35-36 akt

potwierdzenia przelewu – k. 54 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w toku postępowania.

Wobec niekwestionowania końcowo przez pozwanego doręczenia mu faktur dołączonych do pozwu, wysokości żądanych należności, jak i terminów ich zapłaty oraz uznania za wystarczające do wyjaśnienia sprawy dokumentów złożonych do akt, Sąd uznał, że powód wykazał zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia.

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z art. 605 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (dalej: k.c.) przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczania częściami albo periodycznie, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Z kolei w myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j.: Dz. U. z 2016 r., poz. 684) w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że między stronami doszło do zawarcia umów dostawy towarów objętych fakturami dołączonymi do pozwu, a więc artykułów wykorzystywanych w działalności leczniczej pozwanego. Bezsporne jest więc, że powódka wywiązała się ze swojego zobowiązania, a pozwany dzień przed złożeniem pozwu dokonał jedynie częściowej zapłaty na poczet zadłużenia – w kwocie 13.694,40 zł. Postępowanie w tym zakresie zostało prawomocnie umorzono, jednak do dnia wyrokowania nie rozstrzygnięto o kosztach postępowania w zakresie cofniętego powództwa. Przy cofnięciu pozwu zwrot kosztów procesu co do zasady należy się pozwanemu (art. 203 § 2 zd. 2 k.p.c.). Zgodnie jednak z orzecznictwem Sądu Najwyższego za stronę przegrywającą sprawę należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (zob. orz. SN z 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN 1952, nr 2, poz. 49 oraz post. SN z 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, LexPolonica). W rozpatrywanej sprawie pozwany spłacił część zadłużenia w kwocie 13.694,40 zł przed wniesieniem pozwu, dlatego nie można było w ocenie Sądu traktować powódki jako wygrywającego w zakresie kosztów procesu w części objętej cofnięciem pozwu. Należało uznać, że powódka w tej części przegrała sprawę i zgodnie z art. 203 § 2 zd. 2 k.p.c. koszty procesu w tej części należały się pozwanemu.

Skoro kwota 13.694,40 zł została uiszczona w dniu 12 sierpnia 2019 r., powództwo o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od tej kwoty od dnia 13 sierpnia 2019 r. należało oddalić jako bezzasadne.

Nie było natomiast przeszkód do zasądzenia skapitalizowanych odsetek od tej kwoty do dnia zapłaty, tj. do 12 sierpnia 2019 r.

Powództwo zasługiwało natomiast na uwzględnienie w pozostałej części dotyczącej faktur o numerach (...), albowiem powódka wykazała, że dostarczono pozwanemu produkty objęte tymi fakturami.

Na podstawie powołanych wyżej przepisów – z uwagi na opóźnienie pozwanego w spełnieniu świadczenia – po stronie powódki powstało prawo do naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, skoro terminy płatności określone w fakturach upłynęły bezskutecznie.

Zasadne było również zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od równowartości kwoty 40 euro - 172,48 zł, albowiem wezwanie z dnia 5 sierpnia 2019 r. obejmowało również tę kwotę, a zatem po upływie terminu do zapłaty określonego w tym wezwaniu, pozwany popadł w opóźnienie w zapłacie tej kwoty.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od kwoty 913,53 zł (skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych) od dnia wniesienia pozwu orzeczono na mocy art. 482 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c. według zasady stosunkowego rozdziału. Powódka przegrała sprawę w 70,66 % (13.694, (...),21), ponosząc koszty procesu w kwocie 3.917 zł, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 300,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł i koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie; Dz.U. poz. 1800 ze zm.). Powódce należy się zatem od pozwanego zwrot kwoty 1.149,25 zł ((...) 29,34%). Pozwany poniósł koszty procesu w kwocie 3.617 zł (opłata od pełnomocnictwa procesowego – 17 zł i koszty radcy prawnego – 3.600 zł, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych; Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Zgodnie z wynikiem sprawy powódka powinna zwrócić pozwanemu 70,66% tej kwoty, czyli 2.555,77 zł. Saldo dodatnie na rzecz pozwanego wynosi zatem 1.406,52 zł i taką kwotę zasądzono na rzecz pozwanego w punkcie IV. sentencji wyroku tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Na marginesie należy zaznaczyć, że w dniu 25 sierpnia 2020 r. po zamknięciu rozprawy i wydaniu wyroku wpłynęło do akt pismo pozwanego, w którym wskazał, że dokonał spłaty zadłużenia w kwocie 4.600,80 zł w dniu 30 czerwca 2020 r. na poczet należności z faktur o numerach (...). Fakt ten z przyczyn niezależnych od Sądu nie został uwzględniony przy wydawaniu wyroku.